

A második oberwolfachi matematikai programozási konferenciáról*

1981. január 25—31 között tartották meg a második oberwolfachi matematikai programozási konferenciát a helyi Matematikai Kutatóintézetben. A konferenciára 11 országból 68 kutató kapott meghívást — a magyar matematikusokat *Lovász László* és *Prékopa András* képviselte — akik 45 előadást hallgattak, illetve vitat-
tak meg.

Az Oberwolfachi Matematikai Kutatóintézet a nemzetközi tudományos életben jelentős szerepet játszik. Az intézet *Dr. M. Barnernek*, a Freiburgi Egyetem professzorának irányításával a matematika legtöbb ágában egy-két évenként egyhetes munkakonferenciákat szervez, amelyekre a szakterület ismert művelőit hívja meg. A matematikai programozás tárgykörében az első konferenciát 1970 májusában tartották és arról volt nevezetes, hogy *Khacsián* módszere itt került igazán a kutatók széles köre elé.

A mostani második konferencia egyik fő témaköre a folytonos és a kombinatorikus (diszkrét) optimalizáció közötti kapcsolat volt. A két terület szorosabb kapcsolatai kialakításához az ellipszoid algoritmus és ennek többirányú továbbfejlesztése a korábbiaknál hatékonyabb eszközhöz vezet.

A matematikai programozás számos területét átfogó előadásokon kívül külön-

böző témakörökben kötetlen esti üléseket tartottak a résztvevők. Ezek keretében nagy érdeklődést váltott ki a *van der Waerden* sejtés *Lovász* és *Schrijver* által bemutatott legújabb bizonyítása. (A bizonyítás *Jegoricsevtől* — 1980 — származik, tehát ma már van der Waerden tételéről beszélhetünk). Egy másik hasonló beszélgetésen *Wierbiczki* „A Kornai ciklusról” címmel *Kornai János* kutatásainak témaköréről vezetett vitát. *Balinski* „Barokk-e már a matematikai programozás?” címmel tartott bevezetőt a matematikai programozás helyzetével foglalkozó kerekasztal beszélgetésen. *Balinski* a címben Neumann János egy matematikai tárgyú előadását idézte, amelyben a tudós kifejtette, hogy „amennyiben a matematika és a tapasztalati források között nagy a távolság — vagy absztrakt beltenyésztetté válik — a matematikát a degeneráció fenyegeti” és figyelmeztette a matematikusokat, hogy „kezdetben a stílus rendszerint klasszikus; amikor barokk jegyeket kezd mutatni, ezt figyelmeztető jelzésként kell felfogni.” A vita résztvevői megegyeztek abban, hogy a matematikai programozás most hagyta el a kőkorszakát és még igen távol van barokk korszakától.

PONGRÁCZ TIBOR

Köszönet a kötet lektorainak

A Sigma 1981. évfolyamához benyújtott cikkeket — a Szerkesztőség állandó munkatársain kívül — a következő külső munkatársak lektorálták:

Bakó András	Lampl Tamás
Berend Iván	Meszéna György
Bródy András	Móczár József
Csáki Csaba	Simonné Mosolygó Nóra
Forgó Ferenc	Simonovits András
Hegedüs Miklós	Szántai Tamás
Jónás Anna	Szentpéteri Szabolcsné
Klafszky Emil	Tarján Tamás

Áldozatkész munkájukért ezúton is köszönetet mond a Szerkesztőség.

* Achim *Bachem* cikke nyomán (Optima 1981. márc.)

A műveltség-elméleti kutatások története

A műveltség-elméleti kutatások története a 19. század második felétől kezdődik, amikor a kultúra fogalma széleskörűen megjelent a tudományos életben. A kultúra fogalma a civilizáció, az emberiség által megalkotott és továbbított értékek összességét jelenti. A műveltség-elméleti kutatások célja a kultúra jellegének, szerkezetének és fejlődésének megismerése. A műveltség-elméleti kutatások a kultúra és az emberiség közötti kapcsolatot vizsgálják, és a kultúra szerepét az emberiség életében vizsgálják. A műveltség-elméleti kutatások a kultúra és az emberiség közötti kapcsolatot vizsgálják, és a kultúra szerepét az emberiség életében vizsgálják.

A műveltség-elméleti kutatások a kultúra és az emberiség közötti kapcsolatot vizsgálják, és a kultúra szerepét az emberiség életében vizsgálják. A műveltség-elméleti kutatások a kultúra és az emberiség közötti kapcsolatot vizsgálják, és a kultúra szerepét az emberiség életében vizsgálják. A műveltség-elméleti kutatások a kultúra és az emberiség közötti kapcsolatot vizsgálják, és a kultúra szerepét az emberiség életében vizsgálják.

Források

1. ...	2. ...
3. ...	4. ...
5. ...	6. ...
7. ...	8. ...
9. ...	10. ...
11. ...	12. ...
13. ...	14. ...
15. ...	16. ...
17. ...	18. ...
19. ...	20. ...
21. ...	22. ...
23. ...	24. ...
25. ...	26. ...
27. ...	28. ...
29. ...	30. ...
31. ...	32. ...
33. ...	34. ...
35. ...	36. ...
37. ...	38. ...
39. ...	40. ...
41. ...	42. ...
43. ...	44. ...
45. ...	46. ...
47. ...	48. ...
49. ...	50. ...
51. ...	52. ...
53. ...	54. ...
55. ...	56. ...
57. ...	58. ...
59. ...	60. ...
61. ...	62. ...
63. ...	64. ...
65. ...	66. ...
67. ...	68. ...
69. ...	70. ...
71. ...	72. ...
73. ...	74. ...
75. ...	76. ...
77. ...	78. ...
79. ...	80. ...
81. ...	82. ...
83. ...	84. ...
85. ...	86. ...
87. ...	88. ...
89. ...	90. ...
91. ...	92. ...
93. ...	94. ...
95. ...	96. ...
97. ...	98. ...
99. ...	100. ...

A kiadásért felel az Akadémiai Kiadó igazgatója
 Műszaki szerkesztő: Sándor István
 A kézirat nyomdába érkezett: 1981. XI. 5. — Terjedelem: 8,4 (A/5) ív
 82.10221 Akadémiai Nyomda, Budapest — Felelős vezető: Bernát György